

Arrest

nr. 90 359 van 25 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. SCHELSTRAETE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 februari 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 16 februari 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 juli 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) L.(...) verklaart een Russische staatsburger van gemengde Ingoesjetisch-Russische origine te zijn, op 30 mei 1978 te Shevdino geboren. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

U verklaarde dat uw vader van Ingoesj origine is, uw moeder van Russische origine. Uw vader is Moslim, uw moeder is Christen. Tot uw 15 jaar woonde u in Rusland, daar had u geen problemen en had u een vrij leven. Dan, ten gevolge van de algemene situatie waarbij mensen van Kaukasische origine niet meer goed aanvaard werden in Rusland en onder druk van uw oom, de oudere broer van uw vader, verhuisde jullie gezin in 1993 naar Tsjetsjenië en vervolgens in 1999 naar Ingoesjetië, naar het dorp Troiyskaya waar de familie van uw vader woonde. Ze wouden u dwingen volgens hun traditionele regels te leven. U wou hier onderuit, u wou uw eigen leven kunnen leiden. U stond onder een constante emotionele druk, waarbij de familie van uw vader u er voortdurende over aanspraak dat u maar beter iemand kon zoeken om te trouwen en dat u geen maquillage mocht gebruiken, vijf keer per dag moest bidden, een hoofddoek moest dragen, ... Eenmaal werd u ook fysiek aangepakt. In januari 2011 knipten uw oom en zijn zoon stukken van uw haar om u zo te noodzaken een hoofddoek te dragen. Aanvankelijk, in oktober 2010, wou u naar Moskou vertrekken, maar dat werd u afgeraden door uw vader, ze zouden u er toch vinden. Bovendien had uw oom aan uw vader laten weten dat hij er tegen was.

Uiteindelijk vertrok u toch. U verliet Ingoesjetië op 3 februari 2012 en ging u naar Pjetigorsk. U regelde uw reis zelf, u kreeg een telefoonnummer via welk u een visum kon regelen, hiertoe hadden ze geld en documenten van u nodig. U bezorgde hen dit tegen 10 januari 2012. In Pjetigorsk verbleef u twee dagen, u vertrok er terug op 5 februari 2012. Daarna was u per auto tien dagen onderweg. U kwam op 15 februari 2012 in België aan en hebt de volgende dag, 16 februari 2012, asiel aangevraagd. Tijdens de reis had u een buitenlands paspoort bij dat op uw naam stond, u hebt dat eenmaal ergens bij een controle moeten tonen. U weet niet of dat een grenscontrole was. Het internationale paspoort werd u achteraf weer afgenomen.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw rijbewijs (1), een kopie van uw intern paspoort (2) en het bewijs van de verzending waarmee uw intern paspoort u alsnog in België zou zijn bezorgd (3).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd (blauwe map, document 1), blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u angst hebt voor uw familieleden. Ze gaan u ergens opsluiten of vermoorden, dit omdat ze u dwingen de tradities te volgen (CGVS, p.10), iets wat u niet blijkt te willen doen.

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U diende, zo heet het, ten minste een keer per week te horen hoe u de regels moest volgen, een hoofddoek moest dragen, geen korte rok mocht dragen, geen blote schouders mocht hebben, moest bidden of moest gaan trouwen (CGVS, p.15). U mocht nooit ergens alleen naar toe (CGVS, p.13) en hoewel u daar weg wou (CGVS, p.8), weigerde uw oom u naar een andere regio van Rusland te laten vertrekken toen u vader hem daarvoor om toestemming vroeg (CGVS, p.11). Ook hebt u uw diploma niet kunnen halen omdat u niet werd toegelaten om het examen te gaan afleggen (CGVS, p.13). Bovendien was u genoodzaakt de Islam als uw religie te accepteren alhoewel u zich daar niet echt goed bij voelde (CGVS, p.4). Eenmaal werd u fysiek aangepakt, toen uw oom en zijn zoon stukken uit uw haar hebben geknipt om u zo te verplichten een hoofddoek te dragen (CGVS, p.12).

De vermelde feiten vormen – hoe betreurenswaardig ze ook mogen worden gevonden – geen ernstige schending van de grondrechten van de mens. Ze lopen immers niet op tot wat als systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden verstaan. Niettegenstaande deze feiten moet immers worden vastgesteld dat u reeds sinds 1999 in Ingoesjetië woont (CGVS, p.10) en dat u – hoewel u reeds van bij het begin liet merken u niet te kunnen vinden in het u opgelegde traditionele, religieuze leven (CGVS, p.14) – behalve die ene keer dat uw oom stukken uit uw haar heeft geknipt nooit fysiek bent aangepakt (CGVS, p.15). Bovendien, zo verklaart u, werd u in het algemeen eigenlijk normaal aanvaard in het dorp (CGVS, p.5). Ook had u in het dorp wel vriendinnen waarmee u, in het geniep, over uw ontevredenheid kon spreken (CGVS, p.15). Wat betreft het dragen van een hoofddoek moet daarbij worden opgemerkt dat u verklaarde dat steeds te hebben geweigerd, hoewel anderen u daarop aanspraken (CGVS, p.12) en dat u normaalgezien, als uw oom een opmerking maakte over het feit dat u geen hoofddoek droeg, daarop met een grap antwoordde, maar dat hij toen die ene keer misschien slecht gezind was (CGVS, p.12). Inzake trouwen vervolgens, heet het dat men u – niettegenstaande de opmerkingen – nooit heeft gedwongen om te trouwen (CGVS, p.16).

Daar komt bij dat uit uw verklaringen blijkt dat zeker niet uw hele familie tegen u is en dat u alvast van de kant van uw ouders op begrip en steun kan rekenen. Wat betreft uw vader verklaart u dat hij een koppig persoon is, die zijn eigen keuzes maakt (CGVS, p.6) en dat hij u niet onder druk zette (CGVS, p.6). Daarbij waren uw ouders verwonderd toen uw oom stukken uit uw haar had geknipt, zij bleken zoiets niet te hebben verwacht, het was een schok voor hen (CGVS, p.12). Bovendien blijkt ook dat uw vader het tegenover uw familie voor u opneemt. Zo ging hij in oktober 2010 voor u met uw oom praten om te bepleiten dat u naar Moskou zou mogen vertrekken (CGVS, p.11, 16). Ook moet, niet onbelangrijk, worden opgemerkt dat uw eigen moeder, die Orthodox Christen is (CGVS, p.5) – hoewel ze weliswaar van plan zou zijn dat te doen – zich nog steeds niet officieel tot de Islam heeft bekeerd (CGVS, p.10).

Al deze elementen wijzen niet op daden van vervolging die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, dan wel het samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen (Vreemdelingenwet, art. 48/3 §2 a en b).

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk al in oktober 2010, nadat u was verboden naar Moskou te vertrekken, naar het buitenland wou vertrekken (CGVS, p.8, 11). Het heeft echter nog tot 3 februari 2012 geduurd alvorens u Ingoesjetië hebt verlaten (CGVS, p.8). Het heeft nog zo lang geduurd omdat u het nodige geld ontbrak (CGVS, p.8). Niets in uw verklaringen wijst er ook maar enigszins op dat u in de periode dat u nog in Ingoesjetië verbleef enige moeite hebt gedaan om u aan diegene die u als uw vervolgers beschouwt te onttrekken. Zo ging u bijvoorbeeld in januari 2011 gewoon op bezoek bij uw familie (CGVS, p.12) en ging u eerst goeiedag zeggen bij uw oom omdat men volgens de traditie eerst steeds de oudste moet groeten (CGVS, p.13). Dit relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Inzake uw vrees dat ze u bij uw terugkeer gaan opsluiten of vermoorden omdat u het land hebt verlaten zonder begeleiding van een ouder persoon, wat in hun ogen een misdaad is (CGVS, p.10) moet worden opgemerkt dat doorheen de situatie welke u tot dusver hebt gekend niets er ook maar op duidt dat men werkelijk tot zulke extreme daden zou overgaan. Genomen dat – zoals hoger vermeld – uw ouders aan uw kant staan en u in bescherming nemen, genomen dat u ondanks uw opstandig gedrag tot dusver geen zwaarwichtige problemen hebt gekend, genomen dat u in het algemeen normaal aanvaard werd in het dorp en genomen dat het beter is voor uw oom om te zwijgen en over uw vertrek niet verder te vertellen omdat dat gunstiger voor hem uitkomt (CGVS, p.16) – de verre familieleden weten dus nog niet dat u vertrokken bent (CGVS, p.16) – is het niet aannemelijk dat u nu plots problemen van dergelijke omvang zou kennen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt

immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze aan bovenstaande bemerkingen iets kunnen veranderen. Uw rijbewijs (1), een kopie van uw intern paspoort (2) en het bewijs van de verzending waarmee uw intern paspoort u alsnog in België zou zijn bezorgd (3) bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en minstens van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Tegen de bestreden beslissing, waarbij verzoekster aanhaalt dat zij volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, stelt verzoekster dat zij wel degelijk onder de definities valt. Zij wijst erop dat haar houding door haar familieleden langs vaderskant als immoreel wordt beschouwd en dat zij de familie te schande maakte omdat zij de traditionele en religieuze regels van de familie overtrad. Ook door naar België te vluchten zonder begeleid te zijn door een oudere mannelijke persoon, door afstandsonderwijs te volgen en een examen in Moskou te willen afleggen waarbij haar familieleden haar verhinderden om een diploma te behalen, begaat zij een zware inbreuk op de tradities. Daarbij vermeldt verzoekster dat de islam haar als geloof werd opgelegd, terwijl zij zich net als haar moeder christen voelde. Verzoekster stelt dat zij meermaals werd gewaarschuwd en bedreigd indien zij de leer van de islam openlijk in twijfel zou trekken. Verzoekster vervolgt met de stelling dat het haar verboden werd om alleen te gaan wonen, dat zij geen vrije partnerkeuze had, geen maquillage mocht gebruiken en geen korte rok mocht dragen, steeds haar mannelijke familieleden diende te gehoorzamen en verplicht werd een hoofddoek te dragen. Verzoekster wijst erop dat de eis van haar familieleden om een hoofddoek te dragen aanleiding heeft gegeven tot een gewelddadige actie waarbij haar oom en diens zoon stukken uit het haar van verzoekster knipten om haar zo te verplichten een hoofddoek te dragen. Verzoekster werd emotioneel en fysiek gedwongen. Hierbij geeft verzoekster onder verwijzing naar de informatie die door de commissaris-generaal aan het dossier werd toegevoegd, te kennen dat dit soort situaties vaker voorkomt in Ingoesjetië. Volgens verzoekster vertoont haar situatie veel gelijkenissen met de in de informatie beschreven situatie waardoor zij bij een eventuele terugkeer terecht vreest voor haar leven. Verzoekster stipt tevens aan dat haar dorp slechts 20 km verwijderd is van de plaats die in de informatie van het Commissariaat-generaal wordt besproken waaruit blijkt dat de aanpak van personen die zich niet schikken naar de traditionele en religieuze regels in deze streek buiten elke proportie is. Verzoekster wijst erop dat het niet onlogisch is dat haar familieleden op gelijkaardige wijze zouden reageren als de familieleden van de 'immorele vrouwen' uit Ali Yurt. Tevens geeft verzoekster aan dat uit haar verklaringen blijkt dat zij kennis had van meerdere gelijkaardige gevallen zoals dat van L.D. die immoreel gedrag verweten werd omdat zij een broek droeg en haar haar knipte, maar de commissaris-generaal rept hier met geen woord over in zijn beslissing. Verzoekster stelt dat het aannemelijk is dat haar familieleden op de hoogte zullen zijn indien zij voet op Russische bodem zet en zij alles in het werk zullen stellen om haar terug in Ingoesjetië te krijgen om de schande uit te wissen. De reden waarom verzoekster niet naar een andere regio in Rusland is gevlucht, houdt volgens haar verband met het feit dat haar familieleden hadden verklaard dat zij haar toch zouden vinden, wat aannemelijk is omdat er familieleden voor de staatsveiligheid en de lokale politie werken. Waar de verwerende partij opmerkt dat verzoekster op de steun van haar ouders kon rekenen, nuanceert verzoekster door te stellen dat haar vader slechts een toeschouwer was en haar moeder zelf gedwongen werd om zich te bekeren tot de islam.

2.2. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus moet verzoekster aannemelijk maken dat zij in haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert. Van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

2.3. Verzoekster herhaalt in haar middel haar asielrelaas en beschrijft dat zij met haar gedrag en haar standpunten ingaat tegen de lokale tradities. Hierbij stipt verzoekster aan dat de eis van haar familieleden langs vaderszijde om een hoofddoek te dragen in januari 2011 eenmaal aanleiding heeft gegeven tot een gewelddadige actie waarbij haar oom en diens zoon stukken uit haar haar knipten om haar te verplichten een hoofddoek te dragen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 12). Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster aangaf dat zij verder nooit fysiek werd aangepakt, maar wel emotionele druk ervoer (Ibid., p. 15). Deze emotionele druk bestond dan vooral uit opvoedingsadvies dat aan verzoeksters vader werd verstrekt (Ibid., p. 16). In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat de door verzoekster aangehaalde feiten niet kunnen worden beschouwd als daden van vervolging zoals voorzien in artikel 48/3, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Door op grond van de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, te stellen dat dit soort situaties vaker voorkomt in Ingoesjetie, toont verzoekster niet aan dat de specifiek door haar aangehaalde feiten wel degelijk als vervolging of ernstige schade dienen te worden gekwalificeerd. Verzoekster toont overigens niet aan dat haar situatie kan worden gelijkgesteld met deze uit de informatie van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat er eind 2010 in het dorp Ali-Yurt vrouwenlijken werden aangetroffen waarna een familielid bekende hen omwille van hun immorele gedrag de les te hebben gespeld (stuk 14, Landeninformatie, SRB Ingoesjetie, veiligheids-situatie in Ingoesjetie, p. 39). De Raad merkt echter op dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij door de leden van haar familie in vaderlijke lijn aan dergelijke “*ongezienne wreedheid*” (Ibid.) zou worden blootgesteld. Uit een integrale lezing van de kwestieuze informatie blijkt overigens niet dat dergelijke situaties vaker voorkomen, zoals verzoekster nochtans beweert, aangezien werd bevestigd dat deze voorvallen zeldzaam zijn (Ibid.). Het feit dat haar dorp slechts 20 km verwijderd is van de plek waar de lijken werden gevonden vormt geen aanwijzing dat haar familieleden op een gelijkaardige wijze zouden opereren. De Raad wijst er ook op dat uit de verklaringen van verzoekster kan worden afgeleid dat zij reeds twee jaar geleden had besloten om elders een rustiger leven te gaan leiden, maar dat zij slechts op 3 februari 2012 Ingoesjetie verlaten had omdat zij eerder geen geld had (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 8). Daarenboven wachtte verzoekster nog meer dan een jaar na de door haar beschreven inbreuk op haar fysieke integriteit om haar land van herkomst te verlaten, wat het acuut karakter van de vrees voor haar leven (stuk 10, Vragenlijst DVZ 20 februari 2012, p. 3) op de helling zet.

2.5. Naar aanleiding van de vaststelling dat zij onmiddellijk internationale bescherming zoekt voor de problemen met de familieleden van haar vader zonder alternatieve vestigingsmogelijkheden in de Russische Federatie aan te wenden, oppert verzoekster dat haar familieleden ervan op de hoogte zullen zijn als zij voet op Russische bodem zet en alles in het werk zullen stellen om haar terug in Ingoesjetie te krijgen om de schande uit te wissen. Deze drastische aanpak valt moeilijk te rijmen met het feit dat zij zelf verklaarde dat de verre familieleden nog niet weten dat zij vertrokken is en de dichte familieleden “*er niet echt blij*” mee waren maar dit nieuws niet verder vertelden omdat het een schande is (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 16). Bovendien blijkt haar eigen vader een eerder gematigd standpunt in te nemen en heeft hij haar nooit onder druk gezet (Ibid., p. 6). Er kan dus moeilijk worden ingezien waarom men in die omstandigheden alles in het werk zou zetten om haar terug te vinden en haar terug naar Ingoesjetie te halen indien ze zich elders zou vestigen. Ter terechtzitting stelt verzoekster weliswaar dat haar moeder, die orthodox christen is, haar religie heeft moeten verlaten om moslim te worden, maar zij kan deze blote bewering niet hard maken. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat haar moeder reeds decennialang getrouwd is met haar vader die moslim is en niemand haar tot op het ogenblik van haar vertrek effectief tot bekering had doen overgaan.

2.6. Waar verzoekster aangeeft dat in de beslissing met geen woord wordt gerept over het geval van L. D. dat zij tijdens haar gehoor had aangehaald, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze deze verklaringen een ander licht werpen op de beoordeling van haar asielrelaas. Verzoekster verklaarde dat deze vrouw van haar *"teip"* na haar vertrek door medewerkers van de FSB zou zijn teruggehaald (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 maart 2012, p. 14). Deze verklaringen worden op geen enkele wijze met stukken worden ondersteund en verzoekster toont niet aan dat zij aan een gelijkaardige behandeling zal worden blootgesteld, louter omdat er ook familieleden van haar voor de veiligheidsdiensten werken.

2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 5, 9 en 10 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) in samenhang met het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster zet uiteen dat zij als gevolg van de bestreden beslissing zal worden teruggewezen naar haar land van herkomst waarbij zij het reële risico loopt dat zij opnieuw zal worden onderworpen aan fysieke en psychische mishandeling wat onmiskenbaar een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt en dat zij onmogelijk de bescherming zal kunnen invoeren van de plaatselijke autoriteiten omdat die meewerken aan de willekeur en haar vervolgers bij de lokale politie en de FSB werken. De beslissing schendt bijgevolg de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing eveneens de artikelen 9 en 10 van het EVRM aangezien zij hardhandig gedwongen werd om de islam als religie te accepteren. Indien verzoekster zich bij eventuele gedwongen terugkeer zou verzetten tegen het praktiseren van de islam, zal dit wederom aanleiding geven tot een hardhandige aanpak door haar familieleden. Door haar de islam op te leggen en haar te verbieden over het christendom en haar twijfels over de islam te praten, worden de vrijheid van godsdienst en de vrijheid van meningsuiting geschonden. Tevens, zo vervolgt verzoekster, worden het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel geschonden aangezien een zorgvuldige overheid de artikelen 9 en 10 van het EVRM in overweging zou hebben genomen.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de problemen van verzoekster niet voldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te worden met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekster niets inbrengt tegen de beoordeling van de actuele situatie in Ingoesjetie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad net als de verwerende partij op dat verzoekster niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Derhalve mist de verwijzing naar voormeld verdragsartikel juridische grondslag.

2.10. De Raad merkt op dat, zeker gelet op het feit dat de beslissing geen terugleidingsmaatregel inhoudt, de bestreden beslissing haar geenszins de islam oplegt, noch haar verbiedt om over het christendom en haar twijfels over de islam te praten. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 9 en/of 10 van het EVRM. De beslissing laat haar geloofsovertuiging en haar opinies daaromtrent onaangeroerd. Er kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal de door verzoekster aangevoerde beginselen zou hebben geschonden door met deze vrijheden geen rekening te houden.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van de aangevoerde artikelen van het EVRM of van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur.

Het tweede middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN